

“Un no en un segon referèndum de l'Estatut seria un no a Espanya”

JORDI PLAY
La nova presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals.

Muriel Casals (Avinyó, Provença, 1945) és presidenta d'Òmnium Cultural. En aquesta entrevista fa una anàlisi de la resposta que ha de donar la societat catalana quan arribi la sentència del Constitucional sobre l'Estatut, que el dia 16 d'abril va quedar ajornada indefinidament.

Òmnium sempre ha mantingut que ningú no podia tocar ni una coma d'un estatut referendat pel poble de Catalunya. Tot esperant la sentència del Tribunal Constitucional espanyol, que encara pot anar per llarg, una cosa sabem del cert: que hi haurà una retallada més o menys contundent. Quina resposta hi haurà de donar la societat catalana?

—Òmnium no defensa aquest Estatut en concret, sinó que defensa la voluntat

del poble de Catalunya. Considerem una agressió brutal que ningú, ni tan sols el Tribunal Constitucional, modifiqui un document referendat pel poble català; ningú no està legitimat a tocar-ne ni una coma. Sempre hem dit que no importava si l'Estatut es tocava molt o poc, i en el moment en què es toqui, nosaltres ens posarem a treballar i farem una crida tan unitària com sigui possible per respondre a aquesta agressió.

—A qui anirà adreçada aquesta crida?

—Des de l'Òmnium farem una crida als partits polítics i les organitzacions sindicals, com a organismes que s'han sotmès a un procés electoral i, per tant, són representants de diferents parts del poble. I, juntament amb els partits i sindicats, la resta d'organitzacions de la societat civil. Però el primer pas que haurem de fer quan se sàpiga la sentència serà assegurar-nos que les grans organitzacions posin fil a l'aguella per articular aquesta resposta, que —hi insisteixo— no és una defensa de l'Estatut, sinó del respecte a la voluntat del poble de Catalunya. Perquè molta gent que no estava d'acord amb aquest Estatut concret, que no van votar-lo o van votar-hi no, sí que voldran manifestar-se contra qualsevol agressió. L'agressió del Tribunal Constitucional que ja hem de suportar, encara que no tinguem la sentència, no és només contra els partidaris d'aquest Estatut, sinó contra tots els catalans.

—**La resposta de la societat catalana haurà de passar per una mobilització?**

—Ja sabem que no tot es resol amb una manifestació, però, arribada la constatació de l'agressió en forma de sentència, la gent ha de sortir al carrer, perquè les mobilitzacions són punts culminants en els processos polítics. Ja han passat moltes coses i després en continuaran passant, però la manifestació serà el moment de veure'ns els uns al costat dels altres i de mostrar-nos davant els poders fàctics que volen agredir-nos.

—**Quina actitud espereu que tinguin els partits polítics, tant els qui són al govern com a l'oposició?**

—Que hi hagi una reacció dels nostres representants. D'una banda, del Parlament de Catalunya, al qual usurpen la feina legisladora que ha fet, i, d'altra, el govern català, a què prenen atribucions, capacitat de governar i de fer la seva tasca. Mobilitzant-nos i fent agitació des de la societat civil estímularem la reacció dels nostres representants.

—**Quina institució, social o política, ha de ser el cap visible de la futura resposta?**

—Tant de bo que ho fos el govern de la Generalitat, perquè la sentència li envia el missatge que no podrà governar. Sigui quin sigui el grau d'estripada de l'Estatut quan emeti la sentència, al govern li hauran tallat les ales, la capacitat de govern que democràticament li han atorgat els ciutadans i el Parlament de Catalunya. I al Parlament, aquest tribunal li haurà limitat la capacitat de legislar, imposant-li sobre què ha de legislar i sobre què no. Tant se val si finalment toquen una coma o desenes d'articles: hauran usurpat la sobirania democràtica del Parlament català.

El govern de Catalunya ha de defensar el seu dret de governar de la manera que el Parlament ha legislat, perquè ambdues institucions han estat escollides democràticament pel poble.

—**Sembla que la sentència podria endarrerir-se fins després de les eleccions al Parlament, previstes per al mes de novembre vinent. Penseu que els partits catalans seran capaços de defensar de forma unitària l'Estatut referendat?**

—Ara més que mai cal que tots els representants catalans a Madrid facin

“Els polítics catalans es troben amb un dilema: acatar les normes que els dicten des d'Espanya, o allò que els reclama una gran majoria dels seus ciutadans”

un front comú. Seria molt lamentable que els interessos partidistes ensorressin aquest front. Voldria dir que hem tornat a fracassar com a país unit. Els precedents no ens fan ser gaire optimistes, però som tossuts i ho demanarem sempre. No és només una voluntat d'Òmnium, aquesta unitat, sinó d'una gran part dels ciutadans que voten els partits. Els partits haurien de ser sensibles a allò que els demanen els seus electors. Darrerament, els partits han abandonat els votants, que els han advertit que no estan contents amb allò que fan, i es queden a casa el dia de les eleccions.

—**El Tribunal Constitucional fa gairebé quatre anys que juga amb la paciència de tothom. No penseu que la societat catalana potser ja s'ha esgotat, per emprendre una nova batalla quan se sàpiga la sentència?**

—Evidentment, el TC ha fet una guerra moral per desesperar-nos i desanimar-nos, però no se'n sortirà. Ara potser tocarà esperar uns quants mesos més, però la reacció ha de ser igual de contundent, hagin passat les eleccions catalanes o no.

—**Aleshores cal desvincular la sentència del Constitucional del calendari electoral de Catalunya? Hi ha qui reclama eleccions anticipades perquè els ciutadans puguin jutjar l'actitud que ha tingut cada partit en la defensa de la legitimitat del referèndum de l'Estatut i la lluita contra la intromissió del Constitucional.**

—Jo desvincularia la sentència de les eleccions a Catalunya, perquè l'executiu que es formi als pròxims comicis es trobarà amb el mateix problema que l'actual. Amb sentència o sense, l'Estatut no es podrà desplegar com correspondria. Més aviat crec que caldria convocar un altre referèndum sobre aquest Estatut mutilat pel TC, i que aquesta consulta es visqués i es plasmés políticament com un plebiscit contra la intromissió del TC. Si amb el primer referèndum per a un Estatut que ja havia estat rebaixat a Madrid respecte a allò que havia aprovat

el Parlament de Catalunya el 30 de setembre del 2005, uns van estar contents, uns altres van mostrar-hi recel i uns altres el van rebutjar, ara, amb un Estatut que de segur que serà encara menor per la rebaixa practicada per aquest tribunal, serà imprescindible de tornar a demanar als ciutadans de Catalunya si el volen o no. I això ho diu la Constitució espanyola, és a dir, que si Espanya vol ajustar-se a la Constitució —com sembla que vol, atenant l'interès que ha despertat el recurs contra l'Estatut—, s'ha de dur a terme un segon referèndum a Catalunya.

—**Suposem que l'estat vulgui ajustar-se a la Constitució i es convoqui una segona consulta. Com s'ha de plantejar, des del país?**

—De segur que hi haurà una campanya per a dir no, no i no. Si diem no a aquest Estatut en un nou referèndum, aquest no es podrà llegir com un no a Espanya. Catalunya havia fet una proposta de pacte amb Espanya, i si Espanya trenca aquest pacte i ens presenta, a través d'un tribunal, una altra proposta del tot inacceptable, no hi haurà marxa enrere. Trencat el pacte, haurem de començar una relació nova.

—**A Catalunya hi ha més d'un partit polític que creu que s'ha d'acatar la sentència del Constitucional, al qual reconeix tota la legitimitat per a esporgar l'Estatut en bé del compliment de la Constitució espanyola.**

—Els polítics catalans es troben amb un dilema: acatar les normes que els dicten des d'Espanya, o allò que els reclama una gran majoria dels seus ciutadans. De fet, la mobilització que impulsarem diverses organitzacions quan se sàpiga la sentència és perquè els polítics siguin conscients que els ciutadans volem més d'allò que des d'Espanya se'ns permet. Evidentment, és un problema polític i els polítics l'han de resoldre trobant una nova manera de relacionar-se amb Espanya, que no és l'estat de les autonomies que ha funcionat fins ara.

Gemma Aguilera